

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Logan je pristopil k ječečemu mladenci, sklonil se je k njemu, položil je desnico na njegovo glavo in mu zašepetal tolažilne besede.

Tenskvatahah je prisluhnil in dvignil glavo, nenadoma pa se je vrgel na tla in je skrnil svoj obraz v tresočih se rokah. Tako je ležal nekaj časa, dokler ga ni Tekumseh glasno vprašal:

»Kakšna nesreča se je zgodila, Tenskvatahah? Pripoveduj! Mi smo možje in hočemo to slišati.«

njem — nekaj praznovali. — Tvoj brat je šel — obe skvav (ženi) je vzel s seboj — in tudi — svoje tri — otroke. In tvojega sina — in tudi — tvojo hčerko — je vzel — s seboj. „Zveneči glas“ — in njen brat — in tvoja mati in njena sestra, o Tagajutah! Vsi so — šli ...

Tekel sem — k hiši — belega moža — kajti hotel sem jim — povedati — da se je — Tagajutah — vrnil.

Prišel sem — k oštirjevi hiši — ve-

Tekumseh — maščevalec je dohitel pijano tolpo ...

Tenskvatahah se je zdaj s skrajnim naporom oprl ob levico in je napol ležeč poročal:

»Prišel sem — k tvojemu vigvamu — v Jelovkriku — nikogar — ni bilo tu — pač — sporočilo je bilo — na koči — da je tvoj brat šel h Gritjuzu — šel je k oštirju ob črni reki — Gritjuz jih je bil povabil — da bi pri-

lik prostor je bil pred hišo. In ko sem prišel — sem začul — streljanje! Tedaj sem začel — hitreje dirjati. In tedaj sem začul krike in sem spoznal grozo in strah. — Toda beli možje — sopeš — so prepevali.

In jaz — jaz sem gledal izza dreves — in jaz sem vse videl. Dalj so jim — kosilo — in mnogo — mnogo ogujane

vode (žganja). In ko so naši — pili — ko so se — napili — so jih beli ljudje spravili v čoln — in so čoln — spustili po vodi. Gritjuz — in mnogi drugi — beli možje — so stali — na bregu — in so streljali — kakor da bi merili — na velike bele tarče. Bil je velik praznik.« —

Mladi Indijanec, ki je izprva komaj jecljal, je počasi dobil dovolj sape in je začel naglo pripovedovati:

»Če je kateri izmed belcev zadel katerega naših, so vsi rjuli in se smejali in veliki črni lovec je streljal in streljal in kričal: „Pustite ji hmeni!“ ... Klicali so ga za Boba, — njegovo ime sem si zapomnil. In so grdo prepevali in so pili ognjeno vodo in so rjuli in se tolkli po hrbtih in po bedrih in so se grohotali.

Sin tvoje matere se je dvignil v čolnu in je dvignil roke in je pel k Va-

ka stran od svojega brata. Bliskovito je potegnil bojni bat izza pasu:

»Ti, sramota naša, ti, pes, tresoča se žaba — mar nimaš noža, mar nimaš tomahavka, mar nimaš pesti?... Ali nisi mogel pasti po njih?«

V brezmejnem ogorčenju zaradi obnašanja svojega brata je Tekumseh zavihтел bat k smrtnemu udarcu. Toda v poslednjem trenutku je pridržal. Kakor nevihta ga je prešinila misel na maščevanje nad zločinci.

Mar mu ni svetlolasec Mirko ravno nekaj prej pripovedoval o črnem lovcu, ki se imenuje Bob Lajton?

Tekumseh se je priklonil k Loganu, obenem je pogledal po svojem orožju: da, vse je imel seboj, — puško, lok, nož. Potuhnul se je kakor mačka, potem se je okrenil in zdirjal proti gozdu, prav v tisto smer, kamor je pred pol ure izginilo sedem morilcev.

Nevarno indijansko orožje: kameniti bat in dva tomahavka

Kondi. Tedaj ga je pogodil veliki črni lovec, zadel ga je v glavo, da se je zgrudil v čolnu.

In potem — tvoje solnčece, o Tagajutah — tvoj sinček se je jokal in solnce se je blestelo na njegovih zlatih laseh. Tedaj je črni lovec spet ustrelil in drobno solnčece je padlo v reko! — Od groze prevzet je tedaj Tenskvatavah skočil v gozd. Letel sem skozi gozd, med drevesi, čez potok čez reko, po kamenju. Nihče izmed naših ni več živ, vsi so mrtvi...«

Poslednje besede je zarjul iz sebe, potem se je s krikom vgriznil v desnico, kakor se obstreljena zver zagriže v rano. Tresoč se od joka je obležal na tleh.

Logan, ki ga je najpozorneje poslušal, je razumel vse, vse. Dvignil je roke, kakor bi hotel moliti ali preklinjati. Toda na mestu, kjer je stal, se je zgrudil na tla, kakor podžagano drevo, ne da bi prišla kakšna beseda iz njegovih ust.

Tekumseh je stal in kakšna dva kora-

Komaj je bil na bivolji sledi, ki je služila za pot k naselbini ob Modri reki, je že začel teči v počasnem teku indijanskih lovcev. V takšnem teku pride človek naglo naprej in vendar ne izžrpa svojih moči. Kakor dober lovski pes je sledil svežim sledovom in ni bilo mogoče, da bi jih kako zgrešil. Z iztegnjenim vratom, s puško in lokom v levici, s tulcem na hrbtu — tak je hitel skozi gozd. Hinek, ki je na Loganove krike hitel iz gozda, se je zgrozil, ko je zagledal mračni Tekumsehov obraz. Tekumseh je šinil mimo njega brez besede, samo brezizrazno ga je pogledal postrani.

Kdo bi mogel povedati, kaj se je v teh trenutkih dogajalo v mladem Šavanu! Bil je doslej viteški in junaški bojevnik, drzen in nagel lovec, zvest in dober prijatelj. Po vseh teh vrlinah se je razlikoval od svojih soplemenikov. Tudi on se je pred nekaj leti boril proti belcem, toda v resnici jih je doslej skoraj bolj občudoval, kakot sovražil.

(Dalje prihodnjik)

Pod vročim soncem

Spisal Žun Živan, dijak v Ljubljani

Odvlekli so ga s čolnom naprej in nenadoma je opazil pred seboj obris indijanske otoške vasi. V dveh gostih vrstah so bili strnjeni njihovi vigvani, okrašeni z vsakovrstnimi figurami. Priveslali so do obale in orjaški Indijanec ga je posadil,

ter ga nesel skozi prerivajočo se množico, ki je prihajala, da vidi nove ujetnike, v neko od drugih različno koč. Odvezal mu je vezi, ga porinil skozi vrata in jih zaprl. Ivan je bil od dogodkov te noči tako izmučen, da je skoro omahnil. Nenadoma pa je začutil na svoji rami neko roko. Zdrnil se je, pogledal gori in zagledal v temi obličje nekega belega človeka, ko se je približal bližje, je zakričnil in se mu vrigel v naročje. Spoznal je namreč v možu svojega očeta Jakoba, a tudi oče ga je takoj prepoznal. Srčno sta se objela in poljubila. Plakala sta od veselja in sreče, da sta se zopet našla. Ivanu je odleglo. Ljubše mu je bilo umreti z očetom, nego živeti brez njega.

IV. POGlavJE.

Ivan je pripovedoval očetu o ribiču, ki se je vrnil in jim povedal žalostno novico in kako se je napotil njega iskat. »Kako si se pa ti rešil, oče, in prišel v roke Indijancem«, je vprašal Ivan. »Pravil ti bom o vsem, kar se je zgodilo«, je odvrnil oče in začel pripovedovati:

— Kakor si zvedel, nas je tisto noč zajel vihar. Bili smo tik tega otoka, ko je prišumel za nami velikanski val. Zadel je v nas s tako silo, da smo se vsi takoj pogreznili v morje. Jaz sem se prijel za ostanek zlomljene barke, toda novi val me je zopet vrigel na obrežje. Pravočasno sem se oprijel skale in pridržal sapo, dokler ni splahnelo valovanje. Nato sem urno splezal po pečinah na trato. Bil sem na kopnem in rešen! Zahvalil sem Boga, da mi je otel življenje, kjer malo poprej ni bilo trohice upanja. Jel sem premišljevati o svojem bednem položaju: nisem imel ne živeža ne pijače. Bilo mi je umreti od gladu ali pa raztrganemu od divjih zveri. Toda bil sem zelo izmučen, pa sem se vlegel pod neko košato drevo in po teh naporih takoj trdno zaspal.

Ko sem se drugo jutro prebudil, mi je bila prva stvar, da najdem kaj za jesti. V bližini sem naletel na studenec in se s slastjo napil. Ko sem tako ugasil žejo, sem nadaljeval pot globlje v notranjost otoka. Naenkrat sem zagledal pred seboj kup indijanskih kolib. Prej sem mislil, da je to neobljuden otok in sem se zgrozil pri pomisli, da sem izgubljen, če me dobijo. Hotel sem se obrniti in pobegniti, ko sem opazil pred

kolibo indijanskega dečka. Skril sem se brž v grmovje, toda deček me je že bil opazil. Začel je kričati in iz kolib so prileteli takoj indijanski vojščaki. (Dalje.)

Griša Koritnik :

Piškur

(Po španski pravljici)

Neka lepa črna kokla je pred davnim, davnim časom izvalila čedno družinico piščancev. Vsi so bili izredno krasne toge živalce razen najmlajšega, ki je bil docela drugačen od svojih bratcev. Leta je bil tako čuden in spačen, da je nje-

gova mati, ko je prekljuval jajčno lupino in prišel na svet, kar neverjetno gledala. Imel je namreč samo eno nogo, eno perutnico, eno oko, eno uho, pa samo pol kljuna in pol repa. Nejevoljno je njegova mati zmajeval z glavo, ko ga je ogledovala.

»O ti piškur,« mu je rekla, »nikoli ne bo nič prida iz tebe in svoj živ dan ne boš nič dosegel med kurami.«

A piškurček je bil čisto drugih misli. Navzlic temu, da je imel samo eno nogo, je neprestano uhajal z doma. Ko so njegovi bratci čebljali okoli svoje matere in pobirali hrano, katero jim je iskala, se je on skrival kjer že boji v koruzi, in če ga je mati poklicala, se je delal, da je ni slišal, ker je imel samo eno uho. Neki dan pa, ko je bil še bolj dolgo odsoten kakor po navadi, je po eni nogi priskakljal k materi in ji rekel:

»Mamica, naveličal sem se te hiše, v Madrid pojdem, da bom videl kralja.«

»V Madrid?« se je začudila mati. »No, to bo pa precej dolga pot, bedaček. Ostani rajši doma, in danes ali jutri, ko boš malo večji, te bom vzela s seboj na pot.«

Toda na. Piškurček se je bil trdno od-

ločil. Ne da bi se bil poslovil od svojcev, je odskakljal po glavni cesti proti Madridu. Spotoma jo je mahnil po bližnjici preko zelenega travnika in dospel do potoka. Ta je bil tako zajezen od plevla, da ni mogel teči.

»Oh, piškurček, pomagaj mi,« ga je poprosil, »odstrani ta nadležni plevel iz mojega korita.«

»Da bi pomagal tebi!« se je odrezal piškurček in razčeperil borno trohico repjega perja. »Pomagaj si sam, jaz moram v Madrid, da bom videl kralja.« In odskakljal je po eni nogi dalje. Ni pa še prišel daleč, ko je dospel do ognja v gozdu. Le-ta je že ugašal, ker ni imel več kuriva.

»Oh, piškurček,« ga je poprosil s slabim, tresočim se glasom, »pomagaj mi. Poišči mi malo suhe hoste in listja.«

»Da bi pomagal tebi!« je vzkljnil piškurček, »pomagaj si sam. Jaz moram v Madrid, da bom videl kralja.« In odskakljal je dalje.

Ko je drugo jutro prišel že blizu Madrida, je zagledal ob cesti velik kostanj.

V njegovem vejevju pa je nekaj milo ječalo in stokalo. Bil je veter, ki se je bil ujel in zamotal v drevesne veje.

»Oh, piškurček,« ga je prosil veter, »pomagaj mi. Skoči semkaj in me izbavi iz kostanjevih vej.«

»Da bi pomagal tebi!« je malomarno zaklical piškur, »pomagaj si sam. Jaz sem na poti v Madrid, da bom videl kralja.« In ves koprneč je odskakljal naprej, kajti pred seboj je že videl madridske stolpe in strehe. Ko je stopil v mesto, je zagledal krasen grad, pred katerim je stala vojaška straža. »To je nedvomno kraljeva palača,« je dejal sam pri sebi piškur. »Kar na dvorišče stopim in zavladam kraljevi perutnini.«

Toda gorjé! Skozi kuhinjska vrata je prav tedaj stopil kraljev kuhar, in ko je zagledal pred seboj nenavadnega piščanca, je vzkliknil veselo: »Kakor nalašč, prav takega piščanca sem si želel za kraljevo kosilo.« Ujel je ubogega piškurja in ga kar neoskubenega vrgel v krop v loncu. No, piškurju je bilo seveda vroče in mučno v vreli kopeli. »Vode, vode«, je zavrisnil s prosečim glasom. »Ej,« je odgovorila voda, »ko pa je meni huda predla v tistem potoku, mi nisi hotel pomagati.« In vrela in kipela je okoli nesrečnega piškurja brez usmiljenja.

»Ogenj, ogenj, nikar me ne žgi!« je prosil dalje piškur.

»Ej, si mar ti meni pomagal, ko sem bil v stiski,« se je odrezal ogenj in ga pekel dalje.

Prav tisti hip je priplihal veter mimo, da bi videl, kaj pomeni hrup v kuhinji. In piškur ga je začel prositi:

»Vetrček, vetrček, pridi mi na pomoč!«

»Ej,« ga je zavrnil veter poredno, »si mar ti meni pomagal, ko sem se mučil v kostanjevih vejah.«

Pa je bil veter vendarle tako dober, da je odpihal nesrečnega piškurja iz vrele kopeli ter ga odnesel skozi okno. Sukal ga je in vrtinčil preko širokih cest in visokih dimnikov, da je ubogemu piščancu kar sape zmanjkovalo. Nesel ga je naprej in naprej, dokler ni prišel z njim do najvišjega stolpa v Madridu. Na istem stolpu pa ga je izpustil in tako stoji še zdaj ondi na eni sami nogi in se z enim samim očesom razgleduje po širnem svetu.

Kdo bi rad imel ves letnik 1936 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Pišite na upravo »Jutra«, Knaflijeva ul. 5.

Daniilo Gorinšek:

Osel in pes

Tole psu dejal je osel,
da bi menjala svoj posel:
Pes vnaprej naj nosi vreče,
osel naj za zajci teče!

Kaj bi osel nejevoljen
vedno bil, ne zadovoljen,
kaj bi pes pete le brusil,
dela boljšega ne okusil?

Zgovorila sta, storila,
kot je bila volja mila.
Pes je vreče nase zvlekel,
osel brž za zajci stekel.

Zgovorila sta, storila,
kot je bila volja mila,
škoda le, da mila volja
ni nikjer, nikdar najbolja!

To se osel je opekел,
ko za zajci v gozd je stekel:
zajec jo davno že ucvril je,
osel — komaj ga uzrl je,
zajec pridirjal v drugo vas je,
osel komaj dvignil glas je,
bojevit je zarigal,
prav počasi se je zmigal,
prav nerodno se je zapletel,
z glavo se v drevo zaletel,
votlo zabrnel mu pišker,
kresalo se tisoč isker,
osel se na tla je zložil,
tak sam sebi je potožil:

»Osel, ti zares si — osel,
ko zamenjal svoj si posel!«
Pes — težak je nosil vreče,
pot mu z dlake v curkih teče.
tovor tlači vedno huje,
siromak kar omaguje,
ko pa se je preutrudil,
strt pod težo se je zgrudil.

Pes upehan ves je jokal:
to kesanje je zastokal:

»Nisem pes več, ampak osel,
da zamenjal svoj sem posel!«

Grešnika sta se kesala;
ko sta vnovič se sestala,
tole psu je rekel osel,
da spet menjala bi posel,
zgovorila sta, storila,
kot je bila volja mila:
osel zdaj spet nosi vreče,
pes pa spet za zajci teče!...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes Ti opišem Vinico. Prosim Te, ne vrzi moje skromno pisemce v Tvoj nenasični koš. Veš, Tvoj koš si predstavljam kot požrešnega volka, ki ni nikdar sit in zmeraj ima žrelo odprto. Zdaj kar začnimo.

Trg Vinica je velemesto. Imamo izpodnebni vodovod, električno razsvetljavo na petrolej, pa tudi električno železnico in sicer na nogah. Velik, velik trg imamo. Tako velik, da če se srečata dva avtomobila, nemoreta niti naprej niti nazaj. Ali to samo takrat, kadar je sejem.

Živinski trg pa je kot se spodobi, samo eno napako ima, ker je malo na hriščku, pa se živinica, ta uboga živinica upeha predno pride na vrh.

Kmalu bomo imeli železnico zares. Takrat boste videli vi ljubljanske srajce kaj je Vinica! Boste videli kako se bomo bahali. Zdaj vam povem o Vinici v zgodovinskem oziru. Na Vinici imamo star grad, o katerem je pisal zgodovinar Valvazor. V notranjosti gradu je vzdana plošča, po kateri se sklepa, da se je tam vršila služba božja v staroslovensčini. Na stolpu se še zdaj vidijo strelne line. Jaz bi rad šel v ta stolp, pa pravijo, da tam straši.

Zgodovinsko znan je tudi griček Šlemine. Tam so imeli prvotni prebivalci Kelti svoja gradišča in pokopališča. Ko smo bili Slovenci v sužnosti Nemcev, je prišla l. 1910. Meklemburška vojvodinja, ki je pobrala vse izkoptine in odšla v Nemčijo. Pozneje so se naselili v naše kraje Rimljani, ker so premagali Kelte.

Nad Vinico se razprostira hrib Žeželj s cerkvico, ki je posvečena Materi božji. Vsako leto o Malem šmarnu je na Žežlju prošenje. Ljudje prihajajo največ od hrvatske strani, zlasti iz Ogulina in Vrbovskega ter okolice. Na Vinici imamo novo šolo. Prvi del šole je star 100 l., drugi pa 82 l.

Prav lepo Te pozdravlja udan!

Kavčič Tihomir, uč. IV. razr. Vinica pri Črnomlju.

Ljubi stric Matic! Elga Ludvig, moja sestrična, mi je dala vzpodbudo, da bom tudi jaz postal zvest pisec »Mladega Jutra«. Posebno mi je všeč, da pošiljaš tako lepe nagrade. Mi smo zdaj

vsí skupaj zbrani tu v Braslovčah. Nas je trinajst otrok, sami sorodniki: iz Jesenic, Maribora, Celja, Polzele in Braslovč. Vsi smo naredili pešizlet v Mozirje. Med potoma smo naleteli na skavte. To življenje nam je tako ugajalo, da smo kar nekaj ur ostali pri njih, tudi v Mozirju je bilo lepo. Tam smo se kopali v novem kopališču. Tako naredimo vsak teden izlet v našo lepo Savinjsko dolino. Le prehitro bo minil čas počitnic. Srčno Te pozdravlja

Uroš Maršič, uč. V. razr. v Braslovčah.

Dragi stric Matic! Prosim, ne zame-ri, da se Ti tako pozno zahvalim za lepo knjigo. Papi mi jo je prinesel šele iz Jesenic. Sedaj bom še večkrat in rajši pisal za »Mlado Jutro«, ker si bil tako priden! Zato Te tudi stokrat bolj pozdravlja Tvoja

Elga Ludvig, uč. II. razr. zdaj na počitnicah v Braslovčah

Moj izlet na Bled. Z mamó sva se domenili, da pojdeva na Bled. Zgodaj zjutraj sva se odpravili z nahrbtnikom od doma. Na kolodvoru sva kupili vozovnici. Ko je nastopil čas za odhod, sva šli na vlak. Peljali sva se tudi skozi predore. Vse naokrog so bile njive, travniki in gozdovi. Ob razcestju so sedeli pastirji in pasli živino. Kmalu je vožnja minila in vlak se je ustavil. Nato sva hodili nekaj časa peš po soteski Vintgar. Ko sva jo prehodile, sva se ustavile v neki gostilni. Tam sva se odpočili in tudi nekaj zaužili. Vozili sva se po lepem blejskem jezeru. Hitro je minil čas in nastopila je ura, ko sva morali oditi od prelepega Bleda.

Longer Gabrijela, dij. II. razr. gimn. v Ljubljani

Začarana kraljčina. Nekoč v davnih časih je živelá kraljica, ki je imela hčer ko. Zelo jo je ljubila. Nakupovala ji je dragih reči ter ji dala vse, kar si je požežela. Nekoč pa je šla sama v gozd na izprehod nabirat cvetlice. Ko se je zmráčilo se je hotela vrniti domov. Zašla je na napačno pot ter prišla do borne kočé. Razveselila se je in potrkala na vrata ter mislila, da ji bodo dobri ljudje pokazali pot do doma. Toda zmo-

tila se je. Na pragu se prikaže čaravnica. Ogovori jo s sladkimi besedami: »Deklica, le pridi notri, pri meni se ti bo dobro godilo!« Čaravnica pa je bila zlobna. Dala ji je strupa in jo s čarobno palico udarila po glavi. Med tem je govorila nekaj nerazumljivega in tisti hip se je deklica izpremenila v kačo. Mati jo je žalostna iskala vsepovsod. Nekega popoldneva se odpravi v gozd, da bi jo tam iskala. Pride do neke votline in ko vstopi, vidi, da čuva pri vходу kača z zlatim ključem na vratu. Kraljica se prestraši ter hoče pobegniti. A kača spregovori: »Reši me, odvzemi mi ključ!« Pogumna kraljica ji ga odvzame. Tisti hip se kača izpremeni v deklico. Kraljica jo takoj spozna, jo objame in povede na svoj grad.

Olga Štravs, uč. VI. razr. v Guštanju — Ravne

Dragi stric Matic! Ker pridno čitam »Mlado Jutro«, sem v njem čitala tudi ta natečaj, zato sem se tudi odločila, da Ti nekaj napišem. Pišem Ti kako je bilo na šolskem izletu v Mariji Bistrici. V nedeljo 27. 6. 37. smo se zjutraj ob 4. uri odpeljali iz Rogatca. Peljali smo se do Zlatar Bistrice. Do Marije Bistrice smo imeli hodá dobro uro. Ko smo stopili iz vlaka je pomalo padal dež. Padal je zmiraj bolj tako, da nas je sredi poti nagnalo vedrit. Premočeni smo bili do kože. Ko je malo nehal dež smo šli dalje. Kmalu smo bili v Mariji Bistrici. Dež je ponehal. Najprej smo si ogledali cerkev. Potem smo šli v hotel ter sedeli do 12 ure ob 12. uri smo nekaj jedli. Ob enih smo sedli na avto ter se odpeljali na postajo čez čas je prišel vlak ob četrť na šest smo bili že v Rogatcu. Če neboš vrgel mojega pisemca v požrešni koš Ti bom še mnogokrat oglasila. Lepo Te pozdravlja

Soline Roza, uč. III. razr. v Rogatcu.

Dragi stric Matic! Popísati Ti hočem moje prvo (a želim, da bi bilo tudi zadnje) srečanje z živaljo, ki mi že na vna njost nič kaj ne ugaja, še manj pa takrat, ko se mi začne bližati, — s kozlom.

Bila sem na počitnicah pri stricu visoko pod Blegašem. Tam imajo mnogo ovac in koz. Nekoč sem se sama dolgočasila, zato sem jo mahnila proti gozdu, kjer ja pastir pasel čredo. Naproti mi

pride velik kozel. Jaz mu prijazno pokimam v pozdrav, on se pa meni še globlje prikloni. »Čudno, tako visoko v hribih, pa še živali vedo kaj se spodobi«, si mislim. Kozel pa, kakor da je uganil moje misli, še enkrat pokima, nato pa skoči proti meni in me nič kaj preveč rahlo ne potiplje z rogovi. Od nepričakovanega pozdrava sem bila vsa trda od strahu. Kozel me je toliko časa bunkal, da me je prevrnil na tla. Misllila sem, da bo sedaj odšel, toda ta mrcina mi še sedaj ni dala miru, ampak me je začela s svojimi umazanimi parklji praskati po obrazu, kakor bi me božala. Tega božanja pa jaz seveda nisem bila preveč vesela. Previdno sem vstala in hotela zbežati, tedaj pa spet skoči ta zverina k meni in — Bumsss! — sem poljubila mater zemljo. Začela sem klicati na pomoč. Pritekel je pastir in me rešil neprijetnega obiska. Kozla pa sem se od tedaj vedno v velikem loku izognila. Striček Matic, iskreno Ti želim, da se ne bi nikdar srečal s takim Kozorogom, kadar boš hodil po hribih. To pa želi tudi vsem Jutrovčkom

Ika Marolt, uč. osnovne šole Poljane 2. nad Škofjo Loko.

MOJ PES

Po našem prostornem dvorišču se izprehaja moj stasiti Nero. Lepo telo pokriva svilnata dlaka. Ima dolge noge, oster smrček in je skoraj tako velik kakor jaz. V skritem kotu pod bezgom ima svojo lično, leseno hišico. Seveda ima moj Nero tudi nagobčnik, kadar greva na izprehod. Vsak dan mu prinesem jedi in vode. Kadar je posebno priden dobi tudi veliko, mesnato klobaso. Kadar pa ne uboga, dobi same oglodane kosti. Posebno rad se podi za sosedovo muco. Večkrat me privabi na dvorišče njegovo lajanje in renčanje. Zgodi se, da spleza sosedov muc od strahu pred Neronom na bezeg. Ubogi muček čepi cele ure na drevesu, ker pod njim straži Nero. Mnogokrat sem morala Nerona odpeljati, da je muca tresoč se, splezala preko ograje k sosedu. Po takem dogodku se muc ne vrne zlepa na naše dvorišče. Nero pa nestrpno pričakuje, da se muc vrne in da se znova prične igra, katera zabava vsakega, ki jo opazuje.

Hafner Sonja, uč. I. razr. meš. šol. v Sp. Šiški.

Lev Pušček:

Zjutraj

Kdo že na vse zgoraj
v kuhinji ropoče?
Naša je Alenka,
ki je zgodaj vstala.
Da ji deca ne bi gladovala,
skuhala je kavo
knajpovo in pravo —
brž za mizo, kdor jo piti hoče.

Prava je za strica.
»Naj le pije striček pravo —
bo že videl — moral bo umreti!
ko pa noče razumeti,
kaj je zdravo, kaj nezdravo.
Kaj ne, mama?«

»Kaj pa dela Jasna,
angelček moj zlati,
moje dete, moj zaspanček?
Mar ne misli vstati?
Kaj poreče tatek?
(Tatek je Bogdanček.)
No, le brzo! Pa pozdravi!
Tatek ima avto, ima vlak,
tatek je junak —
preko vrta, preko brda
nas popelje. Le pozdravi!
Nočeš? Kaj se to-le pravi?
O, ti punčka grda!

O, ti grda Jasna!
Vedno glasna in preglasna,
nima zdaj jezika!
Kaj ne, mama?«

Jasna, dete iz bazarja,
nič ne odgovarja.
Če leži — meži,
če sedi — mežilca.

Tatek péstuje medveda,
Z njim pričenja zmeda:
rjavček-kosmatinček
včasí je medvedek,
včasí Mihec, sinček.
Če je sinček, kruha prosí,
če medvedek, Jasno nosí.
Pa bi tatek rad bil dedek —
vnuč naj bo medvedek.
»Bogdan, saj to ni mogoče!
Kaj ne, mama?«
Ali Bogdan hoče, hoče!
»Dedek, dedek, oh, seveda!
Kje pa drugega medveda

»mamam!«

Bogdan pa je tiček,
ima bistro glavo,
ki ugane pravo:
»Medved naj bo striček.«

Križanka »Lastovičje gnezdo«

Vodoravno: 1. akademska kratica;
3. glasbilo; 6. skupina; 7. strujanje;
8. junak iz Gotovčeve opere; 9. žitari-
ca.

Navpično: 1. pijača; 2. oslovski glas!
4. slovenski skladatelj; 5. drevesni
plod.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov:
a — du — gle — lip — mah — nam
— or — po — raz — tlas 5 besed po-
mena: 1. južnoameriški ptič; 2. svila;
3. morska žival; 4. glasbilo; 5. širje-
nje — da bodo dale začetne črke od
zgoraj navzdol delo spremljajoč obču-
tek, zaradi česar nas prevzame zado-
voljstvo, ko doseženo nekaj, kar bodo
dale končne črke od zgoraj navzdol.

Rešitev križanke »Kanarček«

Vodoravno: 1. rē; 3. Hvar; 5. grozd;
6. nača; 7. Duma.

Navpično: 1. raza; 2. žrd; 3. hram;
4. voda; 5. gva.